

З МУЗИКОЮ В СЕРЦІ ТА ЛЮБОВ'Ю ДО ЖИТТЯ

Часи змінюються, міняється світ навколо, і вже ніколи не буде так, як було. Той, хто зрозумів це і навчився радіти дню сьогоднішньому, навчився жити у гармонії зі світом, ніколи не шкодуватиме ні про що, не житиме минулим, але віддаватиме йому належне у своїх спогадах і роздумах...

молоді, енергійні, любили життя. Можливо, в нас і не було такого вибору, як нині, та ми були впевнені у завтрашньому дні, - згадує минулі часи Павло Васильович Ковтанюк. - Бог дарував мені талант до музики, яка стала провідною зіркою в моєму житті та подарувала можливість стати учасником одного з найкращих духових оркестрів Рівного.

...Народився Павло в маленькому селі Гірники, що на Дубенщині. Цій дитині доля подарувала талант – прекрасний голос і любов до музики. У 1936 році хлопчик пішов у перший клас польської школи, оскільки на той час так історично склалося, що територія західноукраїнських земель знаходилася у складі Польщі. Тож польський уряд, побоюючись зростання національної самосвідомості українського населення, всіляко гальмував розвиток народної освіти, закриваючи українські школи. Основним типом школи ставала двомовна, яка по суті була польською, бо в ній, крім обов'язкового вивчення польської мови, цією мовою викладалася польська історія і наука. До того ж учителями були переважно поляки. Два рази на тиждень - у вівторок і п'ятницю у школу приходив священник і викладав Закон Божий.

Фактично дитинство Павла припало на буремні воєнні роки. Разом з батьком хлопець у період війни працював на землі - допомагали армії провізією. З малих років нашого героя притягувала музика, тож в 1947 році хлопець пішов вчитися у Дубенську музичну школу по класу духових інструментів. Після закінчення його забрали в армію. Строкову службу проходив у

Вологді, але обравши кар'єру військового, Павло Васильович не полишив музику. Під час служби грав у військовому духовому оркестрі на валторні та співав. Доля військового – це постійні переїзди, та як би не склалися обставини, з музикою Павло не прощався. І згодом вступив у Брестське музичне училище на заочне відділення, яке закінчив у 1968 році з червоним дипломом, отримавши спеціальність артиста симфонічного оркестру і викладача музичної школи.

– Так із переводами та переїздами я опинився в Рівному, тут вже й осів. У 1981 році, віддавши більше тридцяти років військовій службі, вийшов на пенсію. Деякий час працював на Рівненському м'ясокомбінаті, а в 1988 році мене прийняли в Палац культури «Текстильник» музикантом духового оркестру Рівненського льонокомбінату. Оркестр був створений у 1964 році і діє до сьогоднішнього дня, восени 2014 року відсвяткувавши своє 50-річчя. Я навіть отримав подяку за активну участь у роботі колективу, виконавську майстерність, вагомий внесок у розвиток популяризації духового мистецтва та з нагоди 50-річчя від дня створення духового оркестру, - розповідає пан Павло.

- Це був один із найкращих духових оркестрів не тільки в Рівному, а й далеко за межами області. Ми неодноразово здобували перемоги на різних конкурсах із художньої самодіяльності й не тільки на рівні міста. На

той час художня самодіяльність була на високому рівні: майже при кожній організації діяли духові оркестри, хорові колективи, танцювальні ансамблі. І на комбінаті крім духового оркестру функціонував ансамбль пісні і танцю, концерти якого проходили не тільки по всьому Радянському союзу, а й за його межами.

Фактично всі учасники духового оркестру працювали на Льонокомбінаті, хтось в ПК «Текстильнику», а хтось і на виробництві. Якщо на період концертів звільняли від роботи, то репетиції проводилися у вільний час працівників, ніхто не прогулював, оскільки кожен всім серцем любив музику. Працюючи в палаці культури, я познайомився з Мілентиною Бондаревою, яка була не тільки вправною ткалею, а й дуже любила співати. Тривала наша дружба протягом 35 років. З музикою я не розлучився, навіть сьогодні я є учасником Народного хору «Патріот», де керівник – Тетяна Віталіївна Подкопаєва. Учасники хору – ветерани Великої Вітчизняної війни, ветерани Збройних Сил та ветерани праці. В репертуарі хору - пісні періоду Великої Вітчизняної війни, українські народні пісні. Колектив було створено в 1983 році, з 90-х років він працює при Рівненському міському Будинку культури. Хор «Патріот» бере активну участь в культурному житті нашого міста. Він учасник багатьох загальноміських концертів та свят. За досягнуті творчі здобутки хору «Патріот» було присвоєно почесне звання «Народний аматорський колектив» і нагороджено багатьма грамотами та дипломами. В 2013 році народний аматорський хор «Патріот» відсвяткував своє 30-річчя.

Під час служби у Вологді Павло Васильович познайомився зі своєю майбутньою дружиною Зоєю Павлівною.

- Незабаром і шлюб взяли, і ось уже 57 років живемо душа в душу. Виховали прекрасного сина Юрія, який пішов моєю стежкою й обрав собі професію військового. Маємо трьох онуків, уже й правнуки є. Не люблю сидіти на одному місці, не заважаючи на свій поважний вік, я намагаюся перебувати в русі. Ось рік назад їздив у гості до товариша, що проживає в Білорусі – в них там теж не «малина», але живуть вони краще, ніж ми. Багато моїх товаришів-ровесників уже відійшли у вічність, сумно, та змінити плін і закони життя неможливо. Молодість не повернути, ми - покоління минулого століття, наш час пройшов, я ні про що не шкодую, адже моє життя було повним, разом з музикою і сім'єю, та й до сьогодні я не здаю позицій. Тож хотілося б побажати молодому поколінню, щоб вони віднайшли свій шлях у житті, адже роки молодості такі швидкоплинні й ще нікому не вдалося повернути час назад. Не марнуйте свого дорогоцінного часу, бо іншого життя у вас не буде.

